

nuancen zijn; uit deze snijdt hij zijn goed geteekende vormen, die hij door kleurvlakken omgeeft, welke harmonisch het raamoppervlak verdeelen. Een muurvlakbekleding van glas in eterniet gevat, maakte een zeer decoratief effect; het gaf den indruk van bergen met bloemen, zonder dat echter één enkele natuurvorm er in herkenbaar was; slechts de aandoening werd in levendige kleuren uitgedrukt.

A. O.

CAROLA MACHOTKA. KUNSTHANDEL C. L. H. VAN DER LINDEN, AMSTERDAM.

De kussens, doeken en borduurwerken, die wij wel als moderne Duitsche kunst of als volkskunst gebruikt en tentoongesteld zien, zijn nagevolgd van of geïnspireerd op Boheemsche motieven en kleuren, daar zóó geliefd, inheemsch en overgeleverd. Aan die bonte, frissche, ietwat harde kleuren dacht ik, telkens, bij het zien van de schilderijen dezer Boheemsche schilderes. Zij heeft blijkbaar ook te Parijs gewerkt en heeft nu eenigen tijd in Holland doorgebracht, de kunst van beide milieu's is niet zonder invloed op de hare gebleven. Een stuk als „Appels in fruitschaal” of „bloemen in grijze kan” toont neiging naar het atmosferische, afgetoonde, zoo ook het landschap met „de witte wolk”. Maar elders kan men zien hoe forsche, eenigszins elementaire klenren, wat men zou kunnen noemen landelijke kleuren, haar boeien; in zoo'n gewone groene schaal

waarop zij appels legt, in het blauw en een glanzend vaasje, in de boerenboeketten die zij graag schildert. Het is gezond werk, met iets naiefs, modern in de poging om alles tot een soort vlakken terug te brengen, zuiver door de afwezigheid van affectatietjes en maniertjes, boeiend door het samenkomen van gevoel voor toon en een aangeboren en uit eigen land meegenomen voorkeur voor sterke kleurtegenstellingen, en vooral ook voor krasse omschrevenheid der kleur. Zonderling dat al die bijeenkomende eigenschappen iets nooit verwards en slaps te zien geven, en toch is het zoo: wij beseffen met een schilderes te doen te hebben die al strijdende en bij het ondergaan van een evolutie van belang, toch nooit haar evenwicht verliest. Zoo is dat landschap met de witte wolk, waarop men groene heuvelachtige vlakken, zonderijen ziet liggen, een frisch en ook een als uiting áf ding. Men ziet dat die wolk, die daar zoo op echt Hollandsche wijs het blauw komt breken en die zoo zwaar aandoet, als compact, haar onbevangen oog tot zich heeft getrokken, hoe zij door den aard van dit landschap verrast is, zoo goed als door het gemouvementeerde van Meudon bij Parijs. Een paar figuurschilderingen toonen een geest, die gaarne als de primitieven klaar en met aandacht de figuren uitbeeldt en een techniek die ze als uitknipt, spits en expressief; die menschefiguren zijn niet sterk plastisch weergegeven, wat week misschien, maar de composities doen aan als bonte prenten, want ook hier is voorkeur voor schaterende kleuren.

C. V.

